

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	6023010013
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6023010013.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2023 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného B. F. v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia ukladajúceho trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody v Európskej únii, o odvolaní odsúdeného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/4/2023, z 20. septembra 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného B. F. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/4/2023, z 20. septembra 2023 tak, že

„Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu v Salzburgu, sp. zn. 62 Hv 24/21x, zo 17. mája 2021, právoplatný 11. januára 2022 v spojení s rozsudkom Vyššieho Krajského súdu v Linzi, sp. zn. 8Bs 190/21d, z 11. januára 2022, ktorým bol občan Slovenskej republiky B. F., nar. X. V. XXXX, trvale bytom G. I. XXXX/XX, XXX XX C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v P., uznaný vinným zo zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 ods. 2, prvý prípad rakúskeho Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 20. februára 2017 v A. násilím proti inej osobe tak, že A. A. udrľ päšťou do tváre, v dôsledku čoho A. A. spadol na zem a vytrhol mu ruksak s peňažnou hotovosťou 150.000,00 Eur, a tým odcudzil cudziu hnutelnú vec s úmyslom jej privlastnením seba alebo tretiu osobu neoprávnene obohatiť, pričom A. A. vykonaným násilím utrpel ťažké zranenie spojené s ujmom na zdraví trvajúcou viac ako 24 dní, vo forme zlomeniny čeľuste (hlboká fraktúra Collum Mandibulae) vpravo,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov,

vo výroku o vine a treste odňatia slobody uznáva a vykoná sa na území Slovenskej republiky.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne.

„ ... 23. februára 2023 bol krajskému súdu zo strany Spolkového ministerstva pre spravodlivosť, Rakúsko postupom podľa rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 doručený návrh na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, a to rozsudku Krajinského súdu v Salzburgu, sp. zn. 62 Hv 24/21x, zo 17. mája 2021 v spojení s rozsudkom Vyššieho Krajinského súdu v Linzi, sp. zn. 8Bs 190/21d, z 11. januára 2022, v spojení s osvedčením z 5. júla 2023, týkajúceho sa občana Slovenskej republiky B. F. ... krajský súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu zistil, že B. F. bol uvedeným rozhodnutím uznaný vinným zo zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 ods. 2, prvý prípad rakúskeho Trestného zákona. Za uvedenú trestnú činnosť mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov. K predmetnému rozhodnutiu bolo Spolkovým ministerstvom pre spravodlivosť Rakúsko vydané 5. júla 2023 osvedčenie.

Zo súdom vyžadovaného vyjadrenia prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vyplýva, že tento súhlasí s uznaním a následným výkonom predmetného rozhodnutia na území Slovenskej republiky, pretože v danom prípade nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. Podľa údajov z predloženého osvedčenia štát pôvodu priradil skutok odsúdeného, právne kvalifikovaný predloženým rozsudkom justičného orgánu štátu pôvodu ako zločin ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 ods. 2, prvý prípad rakúskeho Trestného zákona do kategórie trestných činov v časti h) bod 2 osvedčenia označenej ako „vražda, závažné ublíženie na zdraví“. S poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. preto nebolo potrebné skúmať trestnosť skutku podľa právneho poriadku Slovenskej republiky [§ 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Pre úplnosť však krajský súd poukazuje na to, že predmetný skutok vykazuje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Formálne podmienky pre rozhodnutie o predmetnom návrhu v danej veci boli splnené, keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území. Z obsahu spisového materiálu nemožno ustáliť skutočnosť, že menovaný má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, a to aj napriek deklarovanému trvalému pobytu, ale rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 13. apríla 2022, č. k. IFA 1270406309-201085520, mu bol uložený časovo neobmedzený zákaz pobytu, a teda po výkone uloženého trestu bude do Slovenskej republiky vyhostený [§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejmé, že nebol pre ten istý skutok odsúdený súdom Slovenskej republiky a súd nemá informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre tie isté skutky sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý [§ 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Odsúdený nie je osobou vyňatou z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu v zmysle § 8 Trestného poriadku a z dôvodu veku je trestne zodpovedný za konanie, pre ktoré bolo vydané predmetné rozhodnutie [§ 16 ods. 1 písm. c), písm. d) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Premlčacia doba na premlčanie výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov je podľa § 90 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného v čase právoplatnosti rozsudku 10 (desať) rokov (do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval neoprávnene v cudzine, alebo bol na ňom vykonávaný iný trest odňatia slobody). Z toho je zrejmé, že výkon trestu uloženého odsúdenému nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný [§ 16 ods. 1 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Z lustrácie v Registri obyvateľov krajský súd zistil, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, je prihlásený na trvalý pobyt na jej území a po výkone trestu má byť do Slovenskej republiky vyhostený [§ 16 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Pokiaľ ide o dôvod odmietnutia predpokladaný v § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z., možno konštatovať, že rozhodnutie zodpovedá vydanému osvedčeniu a osvedčenie je úplné, teda obsahuje všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie. Zo spisového materiálu je ďalej zrejmé, že dĺžka výkonu trestnej sankcie presahuje 6 mesiacov [§ 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z.]. Odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré

viedlo k vydaniu rozhodnutia [§ 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z.]. V danom prípade nie sú dané ani dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. l) a m) zákona č. 549/2011 Z. z.

S poukazom na opis predmetného skutku, miesto a spôsob ich spáchania, nie je daný ani fakultatívny dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia uvedený v § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka. V predmetnej veci sú druh trestu - trest odňatia slobody i jeho výmera zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, preto bude odsúdený vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd zaradiť páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Trestný zákon platný a účinný na území Slovenskej republiky má odlišnú diferenciáciu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ako Trestný zákon platný na území Rakúska. Odsúdeného tunajší súd zaradil ... na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže justičný orgán štátu pôvodu krajskému súdu na jeho žiadosť ozrejmil, že odsúdený vykonáva trest v ústave na výkon trestu odňatia slobody v normálnom výkone.

Podľa § 17 ods. 1 veta prvá zákona č. 549/2011 Z. z., ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. S poukazom na uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol o uznaní a výkone predmetného rozhodnutia na území Slovenskej republiky ... nad rámec odôvodnenia rozhodnutia krajský súd pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že v štáte pôvodu bolo konanie odsúdeného posúdené ako úmyselný trestný čin, čo je v spojení s výškou trestu odňatia slobody, ktorý možno v štáte pôvodu za tento čin uložiť (trest odňatia slobody 5 rokov až 15 rokov podľa § 143 ods. 2, prvý prípad rakúskeho Trestného zákona), rozhodujúce pre posúdenie dotknutého činu ako zločinu pre prípadné posudzovanie podmienok pre podmienené prepustenie.

Proti rozsudku krajskému súdu podal odsúdený B. F. riadne a včas odvolanie (viď č. l. 180 a nasl.), argumentujúc nasledovne.

„ ... rozsudok považujeme za nesprávny, keď súd nezohľadnil všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie, pričom tieto sú rozhodujúce pre posúdenie, či je možné rozhodnutie Krajského súdu v Salzburgu ... uznať a vykonať na území Slovenskej republiky”.

S poukazom na § 4 ods. 1 a nasl. zákona č. 549/2011 Z. z. odsúdený doplnil: „ ... odsúdený považuje za štát svojho obvyklého pobytu Rakúsku republiku, v tomto štáte má už vytvorené väzby, pričom výkonom rozhodnutia by došlo k narušeniu týchto väzieb. Rozhodnutie tak považujeme za neprimeraný zásah do práv odsúdeného podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 23 ods. 1 až 3 Ústavy SR ... nie sú splnené podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., nakoľko odsúdený síce je štátnym občanom Slovenskej republiky, avšak nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Aj napriek tomu, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu mu bol uložený časovo neobmedzený zákaz pobytu, toto rozhodnutie nepovažujeme za trest vyhostenia alebo rozhodnutie o vyhostení odsúdeného, teda § 4 ods. 1 písm. b) sa na daný prípad neuplatní.

Zákon č. 549/2011 Z. z. taktiež nestanovuje súdu obligatórne uznať a vykonať trest uložený rozhodnutím Krajského súdu v Salzburgu ... zo znenia zákona možno usudzovať, že ide o fakultatívne rozhodnutie, teda súd by mal zohľadniť všetky okolnosti prípadu osoby odsúdeného ako aj jeho možnosti nápravy. Vzhľadom na to, že odsúdený Rakúsku republiku považuje za krajinu obvyklého pobytu, považujeme za vhodnejšie, aby jeho náprava prebiehala v ústave na výkon trestu v Rakúskej republike, kde už jeho prevýchova prebieha aj v súčasnosti. Pokiaľ súd uvádza, že nebolo potrebné skúmať trestnosť skutku podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, nakoľko štát pôvodu priradil skutok odsúdeného do kategórie trestných činov v časti h) bod 2 osvedčenia ako „vražda, závažné ublíženie na zdraví”, máme za to, že do tejto kategórie bol daný trestný čin ... (pozn.: tu sa argumentačná

časť odvolania končí tak, ako je explicitne uvedené v predchádzajúcej vete, t. j. tromi bodkami). V zmysle uvedených skutočností navrhujeme, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/4/2023, z 20. septembra 2023 a sám vo veci rozhodol tak, že rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu v Salzburgu, sp. zn. 62Hv 24/21x, zo 17. mája 2021, právoplatný 11. januára 2022 v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu v Linzi, sp. zn. 8Bs 190/21d, z 11. januára 2022 na území Slovenskej republiky".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného B. Uhrína nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011 Z. z. Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.).

Z označených ustanovení vyplýva, že príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodne o tom, že cudzie rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.), znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok". Z povahy veci vyplýva, že ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia - § 515 - § 521 Trestného poriadku a samozrejme i ustanovenia o rozsudku (§ 163 a nasl. Trestného poriadku a pod.). Označené konanie je konaním *lex specialis* ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne. Najvyšší súd preto zdôrazňuje, že všeobecný súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona.

Čo sa týka námietok odsúdeného v podanom odvolaní najvyšší súd sa s nimi nestotožnil z nasledovných dôvodov.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak a ak

a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej

republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

Pokiaľ odsúdený uvádza, že uznaniu a vykonaniu odvolaním napadnutého „uznávacieho“ rozsudku krajského súdu bráni nenaplnenie podstatných znakov pojmu obvyklý pobyt, konkrétne v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. - a to s poukazom na ním deklarované konštatovanie, že Rakúsku republiku považuje za krajinu svojho obvyklého pobytu, argumentačne súčasne naráža na niekoľko vzájomne rozporuplných a popri sebe fakticky významovo neudržateľných skutočností.

V prvom rade totiž platí, že akýkoľvek budúci zámer odsúdeného usadiť sa po vykonaní trestu odňatia slobody na území Rakúskej republiky, je v podstate vylúčený v dôsledku právnych účinkov rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu Rakúskej republiky (Bundesamt für Fremdwesen und Asyl), vydaného pod č. IFA 1270406309, z 13. apríla 2022 ktorým predmetný orgán verejnej správy Rakúskej republiky uložil odsúdenému trvalý zákaz pobytu na území Rakúskej republiky (viď č. I. 108 a nasl.) vydaného v priamej nadväznosti na rozsudok uznaný krajským súdom. Možno preto poznamenať, že možnosti odsúdeného v dohľadnej dobe zákonným spôsobom „zakotviť“ na území Rakúskej republiky sú úplne eliminované.

Spĺnenie podmienky obvyklého pobytu na území Rakúskej republiky (tvrdené odsúdeným) neguje história kriminálneho správania sa odsúdeného v čase pred zmieneným „uznávaným“ odsúdením. Z odpisu registra trestov odsúdeného F. (č. I. 50 a nasl. spisu) vyplýva, že menovaný má 9 (deväť) záznamov, zatiaľ čo v troch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Čo sa však týka zostávajúcich šiestich záznamov, tak platí, že odsúdený F. bol raz potrestaný súdom Českej republiky (Okresní soud Sokolov, sp. zn. 6T/105/2016, z 2. decembra 2016 - skutok spáchaný 19. novembra 2016) a zostávajúce záznamy pozostávajú z odsúdení súdmi Slovenskej republiky, a síce v rokoch 2006, no azda významovo „najaktuálnejšie“ 2014, 2017, 2019 (pozn.: v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/6/2020, z 19. februára 2020 - skutok spáchaný po spáchaní skutku, ktorý tvorí podstatu „uznávaného“ odsudzujúceho rozsudku súdu Rakúskej republiky, podrobnejšie viď ďalší text tohto uznesenia nižšie).

Najvyššiemu súdu sa javí ďalej vhodným poukázať na skutočnosti vyplývajúce z osvedčenia predloženého orgánom štátu pôvodu (č. I. 80 a nasl. spisu) obsahujúce vyjadrenie odsúdeného, že s výkonom trestu na území Slovenskej republiky nesúhlasí z dôvodu, cit.: „lepších väzenských podmienok v Rakúsku“. V nadväznosti na uvedené možno konštatovať ďalší rozpor medzi deklarovanou a zjavne v rovine istoty reálnou „túžbou“, resp. snahou odsúdeného presvedčiť konajúci senát najvyššieho súdu o skutočnej danosti obvyklého pobytu na území Rakúskej republiky. Na tom nemení nič ani odpoveď Obvodného oddelenia Policajného zboru C. na žiadosť o zistenie informácií o obvyklom pobyte, z ktorej vyplýva skutočnosť, že menovaný sa na adrese trvalého pobytu v C. nezdržiava, nakoľko sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody na území Rakúskej republiky (opäť na podklade „uznávaného“ rozsudku). Iné dôvody, pre ktoré sa menovaný na danej adrese nezdržiava, pritom neboli v odpovedi na žiadosť o zistenie informácií vôbec uvedené (napr. z dôvodu, že sa odsúdený presťahoval na územie iného štátu, prípadne miesto jeho aktuálneho pobytu nie je známe v dôsledku dlhodobého opustenia územia Slovenskej republiky na neznáme miesto ...).

Na podklade uvedených skutočností je potrebné konštatovať, že odsúdený F. je jednak občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, no a s ohľadom na vyššie uvedené je aj osobou, ktorá má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt.

Ak totiž krajský súd konštatoval, že túto skutočnosť nepovažoval za preukázanú, najvyšší súd odkazuje na obsah vyššie uvedenej správy príslušného obvodného oddelenia PZ, z ktorej vyplýva, že menovaný sa na adrese trvalého pobytu nezdržiava z jediného a súčasne objektívneho dôvodu - výkonu trestu v Rakúskej republike. Tento záver možno podprieť odkazom na početné odsúdenia súdmi, ktoré sa

nachádzajú buď v bezprostrednej blízkosti územného obvodu okresu C., v rámci ktorého má menovaný evidovaný trvalý pobyt (viď odpoveď na lustráciu v Registri obyvateľov na č. I. 19 spisu - pozn.: z dotknutej lustrácie vyplýva, že odsúdený je otcom dvoch detí, vo vzťahu k jednému z nich má napokon vyživovaciu povinnosť, čo vyplýva z prekladu uznávaného rozsudku na č. I. 30 a nasl. spisu, čo možno nepochybne považovať za ďalšiu skutočnosť „viažucu“ odsúdeného k územiu Slovenskej republiky), a to najmä tresty uložené Okresným súdom Zvolen (r. 2014, r. 2017); tu treba poukázať na znenie § 2 ods. 34 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov, podľa ktorého sídlom Okresného súdu Zvolen je mesto Zvolen; jeho obvod tvorí územný obvod okresov Zvolen, Detva a Krupina. Čo sa týka odsúdenia Okresným súdom Žiar nad Hronom (r. 2019), tak územný obvod Okresného súdu Žiar nad Hronom (viď § 2 ods. 35 zákona o sídlach a obvodoch súdov) tvoria v zásade územné obvody okresov, z ktorých napr. okres Banská Štiavnica bezprostredne geograficky susedí s okresom C. - zvlášť pozoruhodnou je v tomto prípade skutočnosť, že z odpisu registra trestov vyplýva spáchanie skutku odsúdeným 1. augusta 2018, zatiaľ čo skutok, za ktorého spáchanie bol menovaný uznaný za vinného „uznávaným“ odsudzujúcim rozsudkom súdu Rakúskej republiky odsúdený spáchal 20. februára 2017 (!).

Je teda zrejmé, že odsúdený sa po spáchaní skutku vrátil na územie Slovenskej republiky, čo je pomerne jednoznačným indikátorom splnenia podmienky existencie obvyklého pobytu na území Slovenskej republiky. Možno doplniť, že zo zápisnice vyhotovenej v nemeckom jazyku 9. novembra 2022 v Ústave na výkon trestu Stein (Justizanstalt Stein) odsúdený na str. 4 formulára vlastnoručným podpisom potvrdil, že je štátnym občanom Slovenskej republiky, kde žije, alebo sa zdržiava na adrese C., G. I. XXXX, XXXXX (rub č. I. 17 - „Ich bin Staatsbürger des Vollstreckungsstaates und lebe dort an folgender Adresse - pozn.: vo voľnom preklade - „som štátnym občanom vykonávacieho štátu, ktorého súd je vykonávajúcim justičným orgánom a žijem tam na nasledovnej adrese“).

Ak by aj napriek vyššie uvedenému platil negatívny záver krajského súdu ohľadne „nepreukázania“ miesta obvyklého pobytu odsúdeného na území Slovenskej republiky, tak k uvedenému pristupuje časovo neobmedzený (t. j. „doživotný“) trest zákazu pobytu na území Rakúskej republiky, ktorý má povahu rozhodnutia v administratívnom (správnom konaní) a súčasne z materiálneho hľadiska predstavuje uloženie trestu vyhostenia menovanému v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z., a tak splnenie podmienky konštatovanej krajským súdom.

Tieto skutočnosti sú totiž vzájomne neudržateľné v porovnaní s odsúdeným uvádzanými osobnými pomermi a údajnej stabilite ním proklamovaného existenčného zázemia v Rakúskej republike; tu si je potrebné uvedomiť, že je skutočne obtiažne uveriť odvolacej argumentácii odsúdeného, ktorý po spáchaní skutku tvoriaceho predmet aktuálneho uznávacieho konania v intenciách tohto uznesenia opustil toto „stabilné existenčné zázemie“ a úplnou náhodou sa následne dopustil trestného činu, za ktorého spáchanie bol právoplatne odsúdený. Možno dodať, že ak odsúdený poukazuje na „väzby“ existujúce medzi ním a Rakúskou republikou, tak jedinou spojitosťou medzi osobou odsúdeného a Rakúskou republikou je na jej území odsúdeným doposiaľ vykonávaný trest odňatia slobody, ktorý sa mu zdá lepším z hľadiska podmienok v ústave na výkon trestu. Formulovaný nesúhlas odsúdeného „pohoršiť si“, čo vo vzťahu k podmienkam vo výkone trestu odňatia slobody však nie je v žiadnom prípade dôvodom pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia, nakoľko s poukazom na § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. sa súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nevyžaduje. Najvyšší súd preto námietku odsúdeného odmietol ako vecne irelevantnú.

Najvyšší súd nezistil žiadne dôvody pre iné rozhodnutie so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii. Totožný záver platí aj na relevantné skutočnosti týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd tieto z dôvodu ich správnosti

nebude opakovane rozoberať a ďalej na ne v úplnostiach odkazuje.

Z pohľadu najvyššieho súdu preto možno označiť úvahy a závery krajského súdu za relevantné, opodstatnené a dostatočné. V predmetnej veci sú druh trestu (odňatia slobody i jeho výmera) zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, a preto pre najvyšší súd neexistuje žiadny dôvod ani zákonný podklad na to, aby tento trest zmenil.

Odvolací súd s poukazom na vyššie vyjadrené uzatvára, že krajský súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú a pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by bolo potrebné vyriešiť v konaní pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím.

Preto rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.